

la Volvaria bombycina Schaeff. (Id., vol. VI, fasc. I-III, 1933).

Amb la publicació en aquest BUTLLETÍ de l'últim retrat del Sr. Joaquim CODINA, fet quatre dies abans de morir, es tributa a la seva memòria l'homenatge pòstum que els naturalistes catalans li deuen, per bé que CODINA no cerqués mai honors ni distincions, com a correspondència d'una tasca pacient i sàvia.

Angel Sallent

Quan feia poc que a Terrassa havia traspassat l'enginyer Sr. Eugeni FERRER i DALMAU, professor a l'Escola Industrial — autor dels dibuixos dels *Elements de Botànica popular* (Terrassa, 1907), de CADEVALL, i recollector de plantes de la costa catalana i dels camins més enlairats dels Pirineus Orientals, per tal d'ajudar a la *Flora de Catalunya*, — expirava a la mateixa ciutat, el 7 d'octubre, un altre comprofessor de CADEVALL, més lligat encara a la seva obra, Àngel SALLENT i GOTÉS, doctor en farmàcia i corresponent de l'Acadèmia Espanyola.

SALLENT deixa una *Flora del Pla de Bages* (Barcelona, 1905), en la qual es citen 680 espècies autòctones i un total de 842. Reuneix les dades que li proporcionà l'infatigable Conrad PUJOL, nét del botànic Francesc GRAU. Entre les obres consultades per a la *Flora de Catalunya*, CADEVALL no anota la de SALLENT, de segur perquè amb l'*Ensayo Fitotopogràfico de Bages* (Maó, 1914), del Dr. FONT QUER — amb les seves 1105 espècies, ultra 32 de naturalitzades, — la de SALLENT resultava antiquada.

SALLENT prestà a CADEVALL, en els *Elements de Botànica popular*, «sa autoritzada cooperació en tot lo referent al tecnicisme botànic. Ab tot — diu lo darrer — no se'ns oculten certes deficiències de llenguatge y lo molt que deuran fer nostres successors per a depurar-lo de tota influència estranya». Torna a ésser el seu col·laborador, i també precisament en la part lingüística, en els tres primers volums de la *Flora de Catalunya*. CADEVALL hauria pogut repetir

aquí les paraules transcrites: comparant el primer d'aquests volums amb el quart, a càrrec del Dr. FONT QUER, en bona hora encarregat de l'edició per la Secció de Ciències de l'Institut d'Estudis Catalans, hom aprecia una més gran perfecció de llenguatge, influenciat per la labor depuradora de Pompeu FABRA. Amb el mateix CADEVALL publicà a l'*Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa* (1912) un d'aquells magnífics articles de vulgarització científico-literària — titulat *El Rhododendron* — que de tant en tant enalteixen la premsa comarcal.

CADEVALL i PAU dedicaren el *Galeopsis Sallentii*, trobat prop de Puigllançada, a llur amic i company d'excursió. SENNEN li dedicà la \times *Centaurea Sallentii* i, amb CADEVALL, el \times *Xanthium Sallentii*.

Entre els farmacèutics catalans han florit les més diverses afecions i aptituds, encara que siguin distanciades de llur carrera. Si tingueren, per exemple, un prehistoriador en ALSIUS, un novel·lista en Martí GENÍS i un paremiòleg en Josep ESTEVE i SEGUÍ, han trobat en el Dr. SALLENT un filòleg doblat de naturalista. Consagrà a la llengua catalana un esforç perseverant. Fou col·laborador de l'Institut d'Estudis Catalans. Publicà en el *Butlletí de Dialectologia Catalana* un treball sobre *Noms de bolets en català* (1916), propis de la comarca del Vallès i, més concretament, de Terrassa, i dos extensos vocabularis en els quals aplegava *Els noms dels ocells de Catalunya* (1922) i *Els noms de les plantes* (1929). En el primer generalment acompanya la descripció i, a vegades la sinonímia, referències als costums i geografia, en el segon només per excepció dóna les descripcions i alguna vegada l'etimologia. Escriví una nota curiosa *Sobre el mot abrets (una planta de jardí)* en el *Butlletí del Diccionari de la Llengua Catalana* (maig-agost, 1924), del qual era corresponental. Seguint BALARI i JOVANY s'havia especialitzat en l'estudi de les etimologies. Presentà una comunicació sobre *Etimologies catalanes* a la secció filològico-històrica del Congrés Internacional de la Llengua Catalana celebrat a Barcelona el 1906 (vegi's p. 232-233 del volum corresponent). Fou segurament per la seva iniciativa que a la *Flora de Catalunya*, de CADEVALL, es dedicà especial atenció a les etimologies dels noms genèrics i específics, en el quart volum degudes al

Dr. FONT QUER i en els tres primers atribuïbles al Dr. SALLENT. Els seus mèrits foren reconeguts per l'Acadèmia Espanyola en nomenar-lo corresponent. Col·laborà en el *Boletín de la Real Academia Española* i l'auxilià en els treballs del *Diccionario de la Lengua Castellana* (catorzena edició, Madrid, 1914).

Tan coneguda era la predilecció de SALLENT per les ciències naturals que, segons he sentit referir als qui el coneixien, els seus alumnes de francès trobaven un gust especial a suscitar temes d'aquella matèria amb l'innocent propòsit d'entretenir el professor i desviar-lo cap a allò que consideraven el seu punt flac.

Una vida consagrada a la ciència acabava de fer venerable la senectud de SALLENT. Llàstima que el seu temperament el portés a viure massa retirat! De segur que si hagués tingut l'encert d'orientar-se de cara a Barcelona la seva obra hauria estat més fructífera i més aprofitada.

Dr. Miquel DE GARGANTA